

Universiteit
Leiden
The Netherlands

The state practice of India and the development of international law : selected areas

Patel, B.N.

Citation

Patel, B. N. (2015, May 21). *The state practice of India and the development of international law : selected areas*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/33019>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/33019>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Cover Page

Universiteit Leiden

The handle <http://hdl.handle.net/1887/33019> holds various files of this Leiden University dissertation

Author: Patel, Bimalkumar Natvarlal

Title: The state practice of India and the development of international law : selected areas

Issue Date: 2015-05-21

Samenvatting

De staatspraktijk van India en de ontwikkeling van het internationale recht: Geselecteerde thema's

Introductie

Een analyse van de staatspraktijk van India met betrekking tot huidige mondiale aangelegenheden en internationaal recht is één van de meest geëigende methoden om India's huidige en toekomstige beleid en praktische houding ten opzichte van uiteenlopende vraagstukken te evalueren en begrijpen. Deze staatspraktijk heeft een direct en indirect effect op India's aanzien als groeiende wereldwijde en regionale macht. Landen zoals de Verenigde Staten (VS), het Verenigd Koninkrijk (VK), Duitsland, Australië, Japan en Nederland leveren regelmatig rapportages om inzichten en praktijken van hun overheid op het terrein van internationaal publiekrecht te delen. Dit gebeurt aan de hand van officiële stukken en door geschriften van toonaangevende academici in internationaal publiekrecht. Dit wetenschappelijk onderzoek heeft getracht een grondige analyse te geven van het handelen van de Indiase staat via hun uitvoerende, wetgevende en rechterlijke instanties op bepaalde gebieden van internationaal recht. Het betreft het recht van de zee, vluchtelingenrecht, mensenrechten, internationaal milieurecht en klimaatverandering, ontwapening (een casestudy over massavernietigingswapens), internationaal institutioneel recht (VN-hervormingen en G-20) en vreedzame beslechting van internationale geschillen (een casestudy van het Internationaal Gerechtshof). Het onderzoek vat aan met het bestuderen van de opkomst en ontwikkeling van internationaal recht in India vóór de onafhankelijkheid, tussen 1500 tot 1945. Door de staatspraktijk voor de onafhankelijkheid te onderzoeken, probeert het proefschrift bestaande kennis over de Indiase toepassing van internationaal recht te verrijken. Het onderzoek toont aan dat India bijgedragen heeft aan het tot stand brengen van internationaal recht in lijn met India's opkomende status als wereldwijde en regionale macht. Het onderzoek beoogt lezers in staat te stellen te begrijpen hoe een land als India reageert op de enorme ontwikkelingen in het internationaal recht. Bovendien heeft de manier waarop India dit recht toepast reacties uitgelokt van andere staten. Het onderzoek heeft ons de kans gegeven in te zien hoe de rechterlijke instellingen en maatschappelijke organisaties India's praktijken hebben geaccepteerd of van de hand gewezen en hoe hun uitingen het land hebben beperkt in of juist hebben aangezet tot nader handelen. Verder heeft het onderzoek ons geholpen de instrumenten van secundaire rechtsbronnen te begrijpen, naast het harde bewijs van de staatspraktijk, bij het aangaan van internationale verplichtingen.

India's zoektocht naar internationaal recht

Het proefschrift toont aan dat Indiase beleidsmakers, zoals in de meeste anglophone rechtstelsels, denken dat zij het recht hebben om zelf wetten te kunnen formuleren, inclusief die terzake van internationaal recht. Vooral op de gebieden die wereldwijd in opkomst zijn en die inspelen op post-onafhankelijke behoeften, waaronder sociaal-economische ontwikkeling, heeft India zich erop toegelegd te verzekeren dat andere staten geen wet- en regelgeving opleggen aan het land. Integendeel, India wil zich houden aan door haarzelf gemaakte wetten. Met andere woorden, de Indiase traditie kent een sterke weerstand tegen druk vanuit het buitenland. India heeft op enkele belangrijke gebieden, die in dit proefschrift aan de orde komen, wijzigingen en druk doorstaan en zelf ook vooruitgang geboekt. Het proefschrift toont aan dat de lange traditie van India laat zien dat zij steeds heeft gepleit voor en ingestemd heeft met de invoering van en naleving van internationale regels, met volledige

eerbiediging van het bestaan van andere beschavingen, en in de fase na de onafhankelijkheid, het bestaan van andere naties. Alhoewel toen een wereldwijde organisatie en mondiale rechtsstelsels nog niet bestonden, heeft India door de eeuwen heen goede tradities van internationale regelgeving gevestigd zonder in conflict te zijn gekomen met andere staten. Uit de historische praktijk van India komt duidelijk naar voren dat zij nooit geprobeerd heeft om de op haar rustende juridische verplichtingen op te leggen aan andere staten. Het proefschrift laat zien hoe en waarom er spanningen bestonden tussen India's vroegere en huidige praktijken, vooral sinds de jaren '70 en belangrijker nog na 1990. Het proefschrift toont aan de hand van voorbeelden aan dat India consistent is geweest in het toepassen van fundamentele internationale beginselen zonder veel inhoudelijke wijzigingen. Daarnaast is er een stilzwijgende overeenstemming tussen de uitvoerende en rechterlijke macht van India, vooral op het gebied van sociaal-economische ontwikkeling, dat internationaal recht en wereldwijde instellingen superieur zijn ten opzichte van nationale. Dit kan het land helpen op een juiste en passende wijze een mondiale positie in te nemen. Voor de sociaal-economische ontwikkelingsdoeleinden, en dan met name die op het terrein van milieu en mensenrechten, wordt internationaal recht door de Indiase rechterlijke macht gezien als een cruciale gedragscode. De Indiase staatspraktijk laat ook nog eens één van de fundamentele pijlers zien van het internationaal recht: namelijk dat internationaal recht uit voorgeschreven regels bestaat, gemaakt door en voor de staten, en waarvan de inhoud en toepassing meestal open staan voor een eerlijke discussie.

De houding van India ten opzichte van een fundamentele definitie van internationaal recht

Er bestaan bijna geen verhandelingen die analyseren wat India's houding is ten opzichte van een specifieke definitie van internationaal recht. India onderschrijft vooral de beginselen en normen geformuleerd door de Volkenbond (India was toen nog niet volledig onafhankelijk, kreeg wel de status als lid toegekend) en de VN en de vele honderden andere internationale organisaties waar India lid van is.

De belangrijkste reden voor de aanvaarding en naleving van internationaal recht is dat India in haar staatspraktijk haar affiniteit laat zien met een echt systeem van internationaal recht, vergelijkbaar met de nationale rechtsorde met inhoudelijke en procedurele regels. India's positie op bilateraal en multilateraal niveau benadrukt nogmaals haar onafhankelijke soevereine status en haar recht om internationaal recht zelf te interpreteren. Op het gebied van milieu, klimaatverandering, mensenrechten en vluchtelingen, beschouwt de rechterlijke macht in India beslissingen en verklaringen van mondiale instellingen vaak als bindend op nationaal niveau.

Bijgevolg heeft de Indiase rechterlijke macht vaak geëist dat de uitvoerende en wetgevende macht zich houden aan internationale regels en opvattingen

Voor wat de Indiase grondwet en het internationaal recht betreft, is er een eenduidig standpunt onder academici en wetenschappers dat internationaal recht niet een integraal onderdeel uitmaakt van de Indiase grondwet en dat de verplichtingen van India beperkt zijn tot het internationaal gewoonterecht en toepasselijke bindende verdragen. Alhoewel geen specifiek onderscheid wordt gemaakt tussen de politieke machten, de rechten en verplichtingen van enerzijds de federatie en anderzijds de individuele staten, zoals in het geval van de VS, bevestigen zowel de Indiase grondwet als de staatspraktijk zonder uitzondering dat de Indiase unie zich uit met

één stem op internationaal niveau. De Staten van India hebben respect getoond bij het naleven van internationaal rechtelijke normen zoals aanvaard door de Indiase unie. Er zijn geen incidenten gemeld, zoals in het geval van de VS, waarbij de unie en de individuele staten verschillende stellingen hadden of een andere toepassing praktiseerden op eenzelfde onderwerp van internationaal recht.

Onderzoeksvragen

Deze studie onderzoekt de bijdrage van de Indiase staatspraktijk aan de ontwikkeling van internationaal recht. Het centrale onderzoek richt zich op hoe de staatspraktijk van India bijgedragen heeft tot de consolidatie van het internationaal recht bij internationale en nationale aangelegenheden. Met een studie van de vele veranderingen in de internationale betrekkingen, de opkomst van en de focus op een wereldwijde machtsstructuur, en de impact daarvan op internationaal recht, heeft het onderzoek bewezen dat de Indiase uitoefening van internationaal recht vergelijkbaar is met de uitoefening van die van een dominante staat op het gebied van internationaal recht. Dit onderzoek heeft zowel de valkuilen als de krachten van de Indiase staat geïdentificeerd die een beslissende invloed hebben gehad op de vorming van internationaal recht.

Onderzoek en wetenschappelijke debatten over de Indiase staatspraktijk

De theorieën over de onafhankelijkheid en literatuur over India's positie ten opzichte van internationaal recht ontberen dikwijls objectiviteit vanwege de nadruk die gelegd wordt op de uitleg en analyse van de Indiase positie vanuit een perspectief van post-kolonialisme en theorieën van uitbuiting. Om die reden werd een analyse met een frisse blik essentieel bevonden omdat de structuren, allianties, bronnen van voor- en na de onafhankelijkheid en recente decennia enorme veranderingen hebben ondergaan op zowel nationaal als internationaal vlak. Dit onderzoek heeft getracht te laten zien of de benadering van internationaal recht van een belangrijk ontwikkelingsland nieuwe hoop biedt aan academici om te zien of de aspiraties van ontwikkelingslanden kansen bieden voor wetenschappelijke werken die nieuwe betekenis geven en meer respons krijgen van de Westerse naties. Het is zeker te hopen dat dit zo is omdat, alhoewel de structuur van de wereldmacht nog steeds onevenwichtig is, de stemmen vanuit ontwikkelingslanden in debatten over internationaal recht worden aangemoedigd en nadrukkelijk gelezen.

Het onderzoek bestudeert de directe en indirecte rol van maatschappelijke organisaties in de vorming van de positie van India ten opzichte van internationaal recht. De maatschappelijke organisaties zijn niet alleen eindgebruikers maar ook effectieve platformen om het staatsapparaat aan te moedigen om een specifieke positie in te nemen op mondiaal niveau die direct voordeel kan opleveren voor de belangen van de staat en de bevolking op lange termijn. De staatspraktijk heeft een directe invloed op de dagelijkse gang van zaken van deze instituten en individuen. Daarom heeft het onderzoek geprobeerd om de rol van de civiele samenleving in te schatten bij het beïnvloeden van de staatspraktijk. Een analyse van de staatspraktijk van India geeft ons inzicht in de werking van internationaal recht op micro niveau.

De buitenlandse politiek is één van de belangrijkste bronnen om de toepassing van internationaal recht door de staat te begrijpen. Zoals Chimni uitlegt, India "zag zichzelf nu als een opkomende macht en begon met het veranderen van haar buitenlandse politiek". Haar groeiende profiel doet India opnieuw geloven dat zij het internationaal recht en instellingen in haar voordeel kan gebruiken, echter alleen als dit uitgaat van haar eerdere buitenlandse politieke denken en strategie. In dit opzicht heeft de Indiase staatspraktijk een ingrijpende

verandering ondergaan van idealistisch (gedurende het Gandhi en Nehru tijdperk) tot een meer realistische en pragmatische aanpak sinds eind jaren '70 die gelijkheid onder de naties nastreeft, en vooral onder de machtigste. De staatspraktijk van India laat duidelijk zien dat zij de middelen die tot haar beschikking staan zal aanwenden om zo invloed uit te oefenen op de uitleg van bestaand en het vormen van nieuw internationaal recht teneinde de beoogde resultaten te behalen.

Onderzoeksgebieden

Dit proefschrift heeft getracht India's staatspraktijk te analyseren op een aantal geselecteerde gebieden. Het heeft eerst de staatspraktijk van India geanalyseerd ten tijde van de kolonisatie, inclusief de gehele fase voor de onafhankelijkheid van 1500 - 1945. Dit heeft geholpen om de verschillen en overeenkomsten te identificeren van de Indiase staatspraktijk van de fase voor de onafhankelijkheid en die daarna. Vanaf het moment dat India onafhankelijk werd, onderzoekt het proefschrift vooral de Indiase staatspraktijk op het gebied van mensenrechten, het internationaal humanitair recht, het vluchtelingenrecht, milieurecht, klimaatverandering, ontwapening - een casestudy over chemische massavernietigingswapens, het recht van de zee, het internationaal institutioneel recht met een focus op VN-hervormingen en de G-20 en India en het internationale geschillenbeslechting met een focus op het Internationale Gerechtshof.

De belangrijkste bevindingen

Het proefschrift heeft laten zien hoe de staatspraktijk van India in lijn probeert te zijn met de structuur van internationaal recht, terwijl de staat normaliter kritiek heeft op de bestaande structuur van het internationaal recht. Verder toont het onderzoek aan dat de staatspraktijk van India heen en weer slingert tussen twee kaders: enerzijds de regels van het internationaal recht die de staatsvrijheid beperken en anderzijds het toegekend krijgen van staatsbevoegdheden die kunnen helpen om sociaal idealisme te realiseren. Allereerst is het van belang te constateren dat sinds 1945 er een sterke ontwikkeling is geweest van het stelsel van internationaal publiekrecht op diverse terreinen. Er is een enorme toename geweest in het aantal onderwerpen die door het internationaal recht worden bestreken. In deze context is het van belang te realiseren dat India zelf heeft bijgedragen aan de groei van een herkenbaar rechtsstelsel op bepaalde gebieden, zoals mensenrechten, vluchtelingenrecht, recht van de zee, internationaal milieurecht en internationale organisaties. Een van de belangrijkste thema's die als een rode draad door de hoofdstukken loopt is dat de staatspraktijk van India vergeleken kan worden met de staatspraktijk van een dominante regionale macht op het gebied van internationaal recht. India heeft een patroon laten zien van gebruikmaking, terugtrekking uit en afwijzing van de eurocentrische periode (oftewel, de koloniale tijden) en hervorming van internationaal recht om aan haar belangen te voldoen. India heeft ook verzet heeft aangetekend tegen de internationale idealen en praktijken die haar zouden beperken in het nastreven van macht op internationaal vlak en heeft andere, voor haar minder schadelijke praktijken bevorderd waarmee hetzelfde resultaat bereikt kan worden. Met andere woorden, het onderzoek toont aan dat India het internationaal recht heeft gebruikt als een bron van legitimiteit maar tegelijkertijd zeer alert is gebleven om zichzelf niet als dominante macht te laten overkomen. De analyse van India's staatspraktijk op zeven onderdelen - het recht van de zee, mensenrechten, internationaal vluchtelingenrecht, internationaal milieurecht en klimaatverandering, ontwapening, VN-hervormingen, en de internationale geschillenregeling - bevestigt deze centrale hypothese.

India heeft haar strategie aangepast om de nodige veranderingen in te voeren en zij heeft deze benadering consistent toegepast in de verschillende perioden, zowel voor als na de onafhankelijkheid.

Het onderzoek laat zien dat er een behoorlijke toename is geweest in het aantal spelers en instellingen die op nationaal niveau betrokken zijn bij het vormen van internationaal recht alsmede bij de uitvoering en de controle daarvan. De toename en de invloed van deze spelers is evenwel niet symmetrisch en niet hetzelfde op alle gebieden die onderzocht zijn. Desalniettemin zullen niet-statelijke actoren, vooral maatschappelijke organisaties, een actieve rol blijven spelen in het algehele beleid van de Indiase staat. Hoe de Indiase overheid, net als elke andere staat, ongekende impact ervaart van het internationale recht op het nationale rechtssysteem komt duidelijk naar voren uit de verschillende case studies. Het onderzoek toont aan dat India actief bijgedragen heeft aan de snelle groei van het internationaal rechtssysteem waarbij veel nadruk is gelegd op het versterken van de effectiviteit van bestaande verdragsregelingen. De Indiase benadering was vooral gericht op de consolidatie van bestaand internationaal recht in plaats van steeds nieuwe verdragen te sluiten. Deze benadering is vooral goed te zien in het internationale milieurecht, en dan met name betreffende klimaatverandering, alsmede ontwapening en recht van de zee. Maar dit kan niet eenduidig over alle regimes gezegd worden. Bijvoorbeeld, op het gebied van vluchtelingenrecht en mensenrechten, duurt de conceptuele strijd tussen de Indiase visie op het recht en die van Westerse landen voort.

Hieronder volgen enkele thematische conclusies die gebaseerd zijn op de analyse van de Indiase staatspraktijk op de verschillende terreinen. Allereerst, het rechtstelsel en de uitvoerende instanties in India hebben ieder een te onderscheiden benadering van het internationaal recht. De benaderingen overlappen veelal, maar komen soms ook in conflict met elkaar. Ten tweede, de staatspraktijk van India toont eenduidig aan dat sinds de onafhankelijkheid de algemene benadering tot internationaal recht vergelijkbaar is met die van opkomende mondiale of regionale machten. Ten derde zal India, evenals landen in een vergelijkbare positie, zich zowel proactief als ook reactief opstellen ten aanzien van strategieën om resultaten te bereiken die dienstbaar zijn aan haar nationale belangen. Ten vierde, India zal in het algemeen het Internationaal Gerechtshof en internationale hoven en tribunalen als het middel bij voorkeur om internationale geschillen op te lossen blijven vermijden. Ten vijfde, wat India bereikt heeft in de tweede ronde van de VN hervormingen zijn aantoonbare resultaten van haar geduld en aanhoudende diplomatieke en politieke strategieën. Ten zesde, alhoewel India tot dusver niet succesvol is geweest in het permanent lid worden van de Veiligheidsraad, is de kans dat zij lid wordt groter dan voorheen. Bijvoorbeeld ingeval van een derde serie hervormingen ter gelegenheid van het 75-jarig bestaan van de VN in het jaar 2020. Ten zevende, India's politieke en praktische benadering weerspiegelt dat India alle middelen en deskundigheid zal inzetten om gezag te winnen en te behouden, vooral in de regio van de Indische Oceaan maar ook in alle oceaanregimes. Als achtste punt, dankzij de scherpe scheiding tussen twee uitersten van de staat - de uitvoerende en rechterlijke macht - en ondanks pogingen tot verzoening tussen beide, zal India's positie ten opzichte van internationaal recht in de komende tijd waarschijnlijk minder stabiel en voorspelbaar zijn. Als negende punt, India zal blijven vasthouden aan haar standpunt om niet-discriminatoire en echte ontwapeningsinstrumenten in te zetten en tegelijkertijd proberen haar ruimte open te houden om te manoeuvreren in toekomstige bilaterale en multilaterale ontwapeningsonderhandelingen. Als tiende zal India alle mogelijkheden die internationaal recht te bieden heeft gebruiken om haar nationale belangen te behartigen. Op de elfde plaats zullen zowel idealistische als realistische benaderingen voortgezet worden teneinde India's fundamentele filosofische positie vorm en uitvoering te geven op het gebied van internationaal recht. De Indiase

staatspraktijk zal dienovereenkomstig wijzigen. Ten slotte zal India een status en macht willen nastreven die vergelijkbaar is met die van de ontwikkelde geïndustrialiseerde Westerse landen. Daartoe zal zij voorzichtig aan steeds meer economische, militaire, politieke en soft-power invloed verwerven en ook uitoefenen. De algemene analyse van het onderzoek toont aan dat internationaal recht India een effectieve mogelijkheid heeft gegeven om diverse resultaten te bereiken en daarom zal India alle potentiële daarmee gepaard gaande macht van internationaal recht blijven gebruiken om haar positie als een machtig lid van de internationale gemeenschap verder te versterken.

Specifieke aanpak van internationaal recht door de rechterlijke en de uitvoerende macht

Dit onderzoek laat een samengaan zien van collectieve en gefragmenteerde bijdragen van verschillende nationale spelers en instituten en tezamen vormen zij de staatspraktijk van India. Het hooggerechtshof, als exponent van de codificatie en progressieve ontwikkeling van internationaal recht in India, heeft een bijzonder belangrijke rol gespeeld. De bijdrage van de rechterlijke macht op het gebied van internationaal milieurecht, mensenrechten en vluchtelingenrecht heeft beslist meer invloed dan die van de uitvoerende macht. Daarentegen heeft de uitvoerende macht op het terrein van het recht van de zee de leiding in het formuleren en richting geven aan India's positie in mondiale fora. De Indiase rechterlijke macht, alhoewel van huis uit conservatief en voorzichtig, heeft vaak verschillende methoden bedacht om effect op nationaal niveau te geven aan nieuw opkomende beginselen van internationaal recht. Deze bijdrage van de Indiase rechterlijke macht wijst erop dat zij goed voorbereid is om de complexiteit aan te kunnen van een immer veranderende internationale en nationale orde die zich mede vormt in reactie op nieuwe internationale juridische kwesties zoals piraterij, intellectuele eigendomsbescherming en internationale handel.

De onafhankelijke praktijk van India: een groeiende macht op het terrein van internationaal recht

De Indiase positie laat bijvoorbeeld zien dat liberalisering van de handel goed kan zijn voor de ontwikkeling van het land maar ook dat de multilaterale handelsregels niet goed zijn afgestemd op de behoeften van de ontwikkelingslanden, waaronder India. De positie van India toont aan dat zij een beredeneerde en een voor India specifieke weg van liberalisering nastreeft, die rekening houdt met haar specifieke economische en sociale beperkingen als ook haar capaciteit om zich aan te passen. Verder laat de algehele analyse over de positie van India ten opzichte van milieu, klimaatverandering, mensenrechten en handelsliberalisering zien dat India pleit voor een duurzame ontwikkeling waarbij alle nodige aandacht besteed wordt aan de invloed die de omgeving en maatschappij hebben op de economische openstelling van de Indiase markt. Uit het onderzoek blijkt duidelijk het toegenomen zelfvertrouwen van India in de relatie met de Westerse landen bij onderwerpen zoals klimaatverandering, handelsbesprekingen en recht van de zee.

Het gebruik en effectiviteit van proactieve en reactieve benaderingen om gewenst resultaten te behalen

Er wordt dikwijls gesteld dat India een reactieve, versnipperde en ad hoc aanpak heeft in belangrijke internationale zaken. Het proefschrift laat zien dat het internationale rechtssysteem zelf vaak een dergelijke aanpak veroorzaakt. Men kan bij internationaal recht niet een resultaat-gegarandeerde aanpak hebben en daarom is deze gefragmenteerde ad hoc-benadering maar al te vaak de voorkeursoptie van nationale beleidsmakers.

India zal het Internationale Gerechtshof blijven vermijden als een middel om geschillen te beslechten

India's positie met betrekking tot het Internationale Gerechtshof als partij bij een geschil en als partij bij het Statuut van het hof suggereert dat het land steeds minder geneigd zal zijn haar toevlucht tot dit Hof te nemen om een internationaal geschil te beslechten. Wel zal India actief bijdragen aan de adviesprocedures om haar nationale belangen en beleid op lange termijn te beschermen en te bevorderen.

Geduld en vasthoudendheid bij het nastreven van VN- hervormingen

Voor wat betreft 'het toekomstig beleid ten aanzien van internationale organisaties, zal India blijven streven naar multilaterale oplossingen voor ontwikkelingsvraagstukken. Een dergelijke positie draagt direct bij aan haar consolidatie van leiderschap in de wereld op dat belangrijke punt.

Permanent lidmaatschap van de Veiligheidsraad: kans op succes groter dan ooit tevoren

India zal haar inspanningen blijven voortzetten om als permanent lid tot de Veiligheidsraad toe te mogen treden en om structurele veranderingen bij internationale financiële instellingen teweeg te brengen. Echter, haar inspanningen zullen stuiten op belangrijke beperkende factoren en zij zal deze moeten overwinnen. Op het gebied van de Veiligheidsraad, heeft India verzet overwonnen van de Consensus Groep die bestaat uit onder meer Italië, Argentinië en Pakistan. Op het gebied van milieu en ontwikkeling zal India sterke weerstand ondervinden van belangrijke geïndustrialiseerde landen. Het proefschrift pleit ervoor dat de sleutel tot VN-hervormingen niet ligt in het proberen te innoveren maar meer in het begrijpen waarom initiatieven uit het verleden mislukten en hoe de strategieën en tactieken om resultaten te behalen verbeterd kunnen worden. Onafhankelijke wetenschappers en commissies uit India zouden moeten bedenken hoe bestaande voorstellen vooruitgang zouden kunnen boeken in plaats van steeds nieuwe te ontwikkelen met weinig kans op implementatie. In dit verband zou het inderdaad nuttig zijn om Indiase wetenschappers en denktanks onderzoek te laten verrichten om instrumenten, strategieën en kaders te analyseren en aan te bevelen die kunnen bijdragen aan de algemene effectiviteit van de positie van India.

India zal mensenrechten op haar eigen manier en in haar eigen tempo blijven doen

Voor wat betreft de toepassing en naleving van mensenrechten staat India voor een uniek dilemma. De analyse van primaire rechterlijke beslissingen, grondwettelijke en wettelijke bepalingen en overheidsverslagen, tezamen met die van maatschappelijke organisaties, leveren een eenduidig beeld. De analyse laat zien hoe en waarom filosofische verschillen bestaan en zullen blijven bestaan tussen India en de Westerse landen en gerechtshoven. De staatspraktijk van na 1970 laat zien dat India steeds gevoeliger werd ten aanzien van de toenemende eisen van Eurocentrische stelsels over mensenrechten en dat zij in staat is geweest om op haar eigen manier invulling te geven aan dergelijke mensenrechten. India was één van de sterke voorstanders van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens. De ervaring van India laat zien dat, zoals ook de ervaring van meerdere landen in Azië en Afrika, er verwarring is omtrent de exacte aard en rol van de rechten van de mens binnen de huidige internationale structuur en het internationaal recht. India's eigen manier van omgang met problemen en uitdagingen bij de tenuitvoerlegging van sancties met betrekking tot mensenrechten is ook een bron van inspiratie geweest van mensenrechtenstelsels in de Afro-Aziatische landen. De ethische normen van de mensenrechten, veelal verwoord en opgelegd door de Europese naties na de Tweede Wereldoorlog, verschillen

aanzienlijk van het Indiase beleid en de toepassing in de context van haar eigen maatschappelijke geschiedenis. Het Europese systeem, grotendeels gebaseerd op positieve rechten die gevonden kunnen worden in een wettelijk systeem, waardeert misschien onvoldoende het belang dat India hecht aan morele rechten en plichten, die sterk afhangen van de perceptie van degene die het bestaan van een specifiek recht zoekt. Afgezien van deze maatschappelijke en natuurlijke benadering van het recht, ontmoet het Indiase mensenrechtensstelsel ook een dilemma omdat zij moet werken met beleidsgerichte mensenrechtengroeperingen die veelal juist de benadering van Westerse landen volgen. Het onderzoek laat zien hoe de op het Westen georiënteerde mensenrechtengroeperingen, die een groot aantal relevante factoren in het proces van de ontwikkeling willen identificeren en daarbij ook een rol zien voor respect voor mensenrechten, in staat zijn geweest een belangrijke bijdrage te leveren aan de Indiase beleidsvorming, zowel bij uitvoerende als rechterlijke instellingen.

Internationaal milieurecht: Spanning tussen de uitvoerende en rechterlijke macht

De analyse van de staatspraktijk van India en de rol van de rechterlijke macht op het gebied van internationaal milieurecht leidt tot de conclusie dat India niet alleen verdragen en gewoonten als bron van internationaal recht ziet maar ook beginselen van internationaal recht. De Indiase rechtbanken zijn proactief geweest en hebben bij gelegenheid rechterlijk activisme bedreven. Meerdere casestudies tonen aan dat de Indiase rechtbanken nieuwe deuren hebben geopend om internationaal juridische normen toe te laten en af te stemmen, bijvoorbeeld met grondrechten. Deze combinatie van grondrechten en internationaal juridische normen hebben een krachtige jurisprudentie gevormd, met name op het terrein van het milieu. De rechterlijke macht heeft vooral belang gehecht aan het principe van duurzame ontwikkeling. De Indiase rechterlijke macht beseft goed dat India een ontwikkelingsland is dat de behoeften van een steeds groter wordende bevolking moet vervullen zonder af te doen aan het BBP (bruto binnenlands product) en het algemene economische proces. De rol van de Indiase rechterlijke macht in het vormen van milieurechtelijke jurisprudentie vormt een voorbeeld dat gevolgd kan worden door andere landen in vergelijkbare situaties. Het is verder aannemelijk dat maatschappelijke organisaties, die het algemeen belang willen dienen en opkomen voor milieuzaken, de spanning tussen de rechterlijke en uitvoerende macht verder zullen kunnen opvoeren.

India's pleidooi voor een niet-discriminerend ontwapeningsinstrument terwijl zij ambivalent is in haar eigen staatspraktijk

Uit de algemene ondersteuning van India aan het verdragsregime voor chemische wapens (CWC) kan men concluderen dat het in algemene zin haar volledige ondersteuning zal geven aan elk multilateraal wapentoezicht en ontwapeningsinstrument dat gelijksoortige bepalingen heeft.

Internationaal recht biedt India een gunstig middel om haar nationaal belangen te behartigen

Als bescherming en bevordering van het nationaal belang de meest belangrijke leidraad voor een staat is, dan heeft de houding en praktijk van India laten zien dat zij op zich de moeite heeft gedaan haar staatspraktijk aan te passen aan de heerschappij van het internationaal recht. De staatspraktijk van India laat een interessant patroon zien van gebruik van de instrumenten van het internationaal recht (bijvoorbeeld recht van de zee, CWC ontwapening) dan wel terugtrekking (belangrijk voorbehoud bij de verplichte rechtsmacht van het Internationaal Gerechtshof volgend op de *Right of Passage case*) of zelfs afwijzing. Regelmatig wordt internationaal recht

omgezet in nationale juridische instrumenten die beter plaats bieden aan formele hiërarchieën (milieurecht - duurzame ontwikkeling, klimaatverandering). India, zoals meerdere dominante Westerselanden, de Rusland, China en Japan, gebruikt internationaal recht ook als een instrument om weerstand te bieden tegen ongewilde en ongewenste heerschappij in de internationale betrekkingen. Het onderzoek stelt ons dan ook in staat een belangrijke conclusie te trekken, nl. dat India, zoals elk ander groot land, internationaal recht gebruikt als verordening, pacificatie en stabilisatie van haar voorname rol op het wereldtoneel en dat zij bij het tegenkomen van hindernissen over gelijkheid en stabiliteit die bij internationaal recht ontstaan, onverschillig blijft of zich terugtrekt. In de staatspraktijk van India is een patroon te zien van een opkomende mondiale macht die zo nodig een zoektocht naar een versoepeld internationaal recht onderneemt op gebieden die niet de status quo al algemeen uitgangspunt hebben.

De staatspraktijk van India laat zien dat het aan minder beperkingen onderhevig zou willen zijn. Vandaar de zoektocht naar versoepelde regelgeving waardoor haar macht gemakkelijker uit te dragen is als ook naar het verruimen van haar vrijheid om acties te ondernemen. De voorkeur van India voor bemiddeling herinnert ons aan de positie van Engeland in de 19e eeuw, toen dit land dikwijls bemiddeling verkoos als het instrument bij het toepassen van de internationale rechtsorde die dit land in alle opzichten ten goede kwam. Een van de veronderstellingen van dit onderzoek was dat idealisme en de zoektocht naar vrede en rechtvaardigheid van doorslaggevende invloed waren op de staatspraktijk van India met betrekking tot internationaal recht. Duidelijk werd echter dat het meer beperkte nationaal belang en het zoeken naar een rechtmatige plaats in de gemeenschap van landen (inclusief een permanente positie in de Veiligheidsraad) vaak, zo niet altijd, een dominante leidraad zijn gebleven bij het vormen en uitvoeren van internationaal recht op wereldwijd en nationaal niveau. De analyse laat zien dat India regelmatig terughoudend blijft bij het bijdragen aan een mondiaal gemenebest als dat haar belangen nadelig zou kunnen beïnvloeden. Voorts lijkt haar internationale betrokkenheid dikwijls ook mede afhankelijk te zijn van hoe andere grootmachten bereid zijn bij te dragen aan het oplossen van wereldproblemen.

De ideologische onderbouwing die de Indiase staat ten toon spreidde ten tijde van Mahatma Gandhi en Jawaharlal Nehru veranderde na de oorlog met China. Dergelijke groeperingen herrezen bij de campagne voor een Nieuwe Internationale Economische Orde en later met de agenda voor nieuw recht van de zee en internationaal milieurecht. Dit heeft de manier van denken in India veranderd waarbij gaandeweg diezelfde idealen in de praktijk nu bijna niet meer genoemd worden. Enerzijds probeert India nog zeker de idealen van internationaal recht als ook een eerlijke en rechtvaardige wereld orde na te streven. Anderzijds is het druk doende om grotere internationale verantwoordelijkheid op zich te nemen en zich duidelijker te profileren als een land met een visie op de wereldeconomie, klaar om zich te ontdoen van bekrompen nationale belangen. De vraag rijst daarbij of India in staat en bereid zal zijn om daadwerkelijk meer economische en politieke verantwoordelijkheid op internationaal niveau op zich te nemen en aan de hoge verwachtingen kan voldoen om een eerlijke en rechtvaardige wereldorde te bereiken.

India: afwisselende houding tussen idealist en realist

Gezien de toegenomen uitbreiding en penetratie van internationaal recht in het nationaal gebeuren, is het van belang dat de Indiase rechtbanken, en niet alleen op het niveau van het Hooggerechtshof en de Hoge Raad maar ook op lokaal niveau, kennis nemen van het belang van internationaal recht en het vergaande effect op het leven en welzijn van natuurlijke en rechtspersonen. De rol van de rechterlijke macht met betrekking tot internationaal recht en andere relevante kwesties is toegenomen en zal nog fors blijven toenemen. Daarom is paraatheid noodzakelijk. Er bestaat enige verwarring, zoals dat in meerdere milieuzaken het geval was, over het Indiase Hooggerechtshof en lagere rechtbanken die wel of niet voorrang geven aan internationaal gewoonterecht in plaats van aan lokale wetgeving. Het onderzoek toont aan dat het Hooggerechtshof heeft geprobeerd om conflicten daarover uit de weg te ruimen en op te helderen hoe de verhouding is tussen internationale verdragen en de nationale en lokale wetgeving. Er is een duidelijk dilemma. In enkele gevallen heeft de rechtbank het openstellen van de Indiase rechtsorde voor de toepassing van internationaal recht zoveel mogelijk beperkt door het maken van voorzichtige interpretaties.

De rol van het internationaal recht om India te helpen de status van ontwikkeld land in 2020 te bereiken

India moet, om de status van ontwikkeld land in 2020 te bereiken, internationale platforms gebruiken, de ideologische weerstand uit het verleden overwinnen en zich richten op oplossingen voor nieuwe problemen en uitdagingen die zij op deze weg tegenkomt. India moet zich ervoor inzetten internationaal recht dienstbaar te maken aan haar belangen, behoeften en zorgen, met daarbij de onlosmakelijke verplichting om haar burgers te dienen. India zal onder andere weerstand en uitdagingen ontmoeten op basis van het verleden (uit de idealistische tijd), moderne eisen, zorgen van haar burgers en andere ontwikkelingslanden. Daarbij is een pragmatische en realistische oriëntatie vereist, met een actieve toekomstverkenning (een assertieve proactieve benadering). India zal zich realiseren dat de oplossing van de ogenschijnlijke tegenstrijdigheden, die deze driehoek markeren, mede afhankelijk is van de concrete machtsbalans in de internationale betrekkingen.

India bevindt zich in een kritieke fase van de geschiedenis waarbij elk initiatief en elke actie die zij onderneemt ten behoeve van de realisatie van haar doelen afhankelijk is van haar vermogen om internationaal recht te laten aansluiten op haar eigen belangen en die van haar burgers.

India moet een solide politieke basis scheppen door een juiste mix van pragmatisme en realisme, die steun geeft aan de ontwikkeling van die normen van internationaal recht die haar inherente en nieuwe belangen beschermt. Destijds kondigden India en China de *Panchsheela*-beginselen af als een raamwerk van internationale juridische verplichtingen. Nu heeft India een nieuw soort *Panchsheela* nodig dat haar, en vele andere ontwikkelingslanden, verzekert van een veilige, zekere en welvarende toekomst en van gelijkheid tussen landen, klein of groot, in de ware zin van het woord.

Als India internationaal recht op enkele terreinen ziet als anarchistisch (zoals een aantal van de hedendaagse problemen, variërend van handel, intellectuele eigendomsrechten tot terrorisme, om er een paar te noemen), zal zij zich kunnen beroepen op de principes van *Kautilaya*, uitgesproken in de 12e eeuw. Deze vereisen dat "iedere soevereiniteit individuele verantwoordelijkheid heeft binnen de collectiviteit en de zorg van alle soevereine staten in de cirkel van staten nodig is voor het onderhoud van de publieke orde van allen als maatstaf tussen staten om de consequenties van anarchie te verminderen; Het principe van de machtsbalans binnen de cirkel, aangepast door de evolutie richting centralisatie; het principe van respect voor de soevereiniteit

van de afhankelijke en ondergeschikte regels, en het weigeren van *debellatio*, die tot op zekere hoogte de samenhang tussen de dynastieën of solidariteit volgt (zoals geworteld in de sociale structuur van de maatschappij buiten de politieke grenzen); het seculiere karakter van de gewoontes en gebruiken tussen staten dat leidt tot het ontstaan van een multi-ideologisch kader, dat wil zeggen het systeem dat niet exclusief verbonden is aan een specifieke ideologie, geloof of beschaving, maar een regime gevormd door co-existentie; de principes die betrekking hebben op de behandeling van buitenlandse nederzettingen, die later geleid hebben tot het regime van capitulatie; de principes van onderhandeling die leiden tot een vreedzame oplossing in plaats van over te moeten gaan op sancties, geweldgebruik of conflicten; en uiteindelijk de voorkeur die gegeven wordt aan gewoonterecht en het gebruik van verdragen die een beperking zijn van soevereiniteit".

De Indiase staatspraktijk laat zien dat India in toenemende mate handelt op basis van het pragmatisch inzicht dat bindende verplichtingen van internationaal recht kunnen ontstaan uit zowel de door de staat geïnterpreteerde verantwoordelijkheden als ook op basis van haar instemming. India's bijdrage aan de ontwikkeling van internationaal recht is gebaseerd op de erkenning van de fundamentele belangen van de gehele internationale gemeenschap. Daarbij zal de Indiase staatspraktijk de voorkeur blijven geven aan die regels van het internationaal recht die gezien worden als belanghebbend voor het algemeen welzijn van de ontwikkelingslanden. Dit kan leiden tot de opvatting dat India de regels van het internationaal recht niet noodzakelijkwijs als hiërarchisch hoger beschouwt dan die van nationaal recht. De soevereiniteit en onafhankelijkheid van staten en tegelijkertijd de afwezigheid van centraal gezag erboven, maken dat India in haar staatspraktijk uit zal blijven gaan van de vrije wil bij het vormen en toepassen van de regels van internationaal recht die staten met elkaar moeten verbinden.

De onbepaaldheid van het internationaal recht met ook de scheve verhouding tussen de realiteit en het imago van internationaal recht zoals toegepast door India kan op de volgende manieren worden samengevat. Allereerst, ook al is internationaal recht te onderscheiden van politiek, het is niet superieur en leidend voor de nationale staat en zijn rechterlijk systeem. Ten tweede toont de staatspraktijk van India aan dat zij internationaal recht niet beschouwt als politiek neutraal noch universeel in de zin van het gelijkwaardig behandelen van alle staten. Het bereiken van een dergelijke positie is een lang gekoesterde wens van India waaraan zij toegewijd werkt. Ten derde, alhoewel er weinig of geen incidenten zijn in de Indiase staatspraktijk die duidelijk bestempeld kunnen worden als onrechtmatig op basis van het internationaal recht, is de balans tussen strikte legaliteit en illegaliteit in de praktijk vaak wazig. Als vierde alhoewel India voorstander is van respect voor internationaal recht, blijft de praktijk met betrekking tot het zich houden aan de beginselen, normen en regels dubbelzinnig als deze niet evident in haar belang zijn. Als vijfde, hoezeer internationaal recht ook behoorlijk uitgebreid is, desondanks biedt het geen oplossing voor alle kwesties en problemen die zich voordoen tussen de staten. Ook dit kan men terug vinden in de Indiase praktijk.

Met betrekking tot de filosofische onderbouwing van het internationaal recht in India laat het onderzoek zien dat de Indiase staatspraktijk vaak discussies mijdt op basis van moraliteit, idealisme of elementen van natuurrecht. Veeleer gaat het in de Indiase staatspraktijk om het combineren van elementen van de drie niveaus van beginselen, concepten en regels bij het vorm geven van haar juridisch betoog en het gebruiken als middel om te kunnen communiceren met andere staten over internationale zaken. Tegelijkertijd is het niet misplaatst om te concluderen dat de praktijk van India haar inzet aantoont dat internationaal recht veranderd zou moeten worden in het licht van modernere maatstaven voor moraliteit en recht en de wisselwerking tussen die twee.